

Società Italiana Vetro SpA κ.λπ.
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Ανταγωνισμός — Έννοιες συμφωνίας και εναρμονισμένης πρακτικής — Κατάχρηση συλλογικής δεσπόζουσας θέσης — Αποδείξεις »

Απόφαση του Πρωτοδικείου (πρώτο τμήμα) της 10ης Μαρτίου 1992 II - 1405

Περίληψη της απόφασης

1. Ανταγωνισμός — Διοικητική διαδικασία — Γνωστοποίηση των αιτιάσεων — Κοινοποίηση στις επιχειρήσεις εγγράφων των οποίων το περιεχόμενο έχει παραμορφωθεί — Συνέπειες — Ιδιαίτερη προσοχή του δικαστή όσον αφορά τα αποδεικτικά στοιχεία που έγιναν δεκτά για να δικαιολογήσουν την απόφαση της Επιτροπής
 2. Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Εναρμονισμένη πρακτική — Δεν αποτελούν απόδειξη ορισμένες μορφές επαφών μεταξύ παραγωγών (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 85 § 1)
 3. Ανταγωνισμός — Κοινοτικοί κανόνες — Απόφαση της Επιτροπής που διαπιστώνει παράβαση — Απόφαση στηριζόμενη σε στοιχεία που δεν έχουν όλα αποδειχθεί επαρκώς — Τροποποίηση από τον δικαστή — Αποκλείεται — Μερική ακύρωση — Προϋποθέσεις (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 173· κανονισμός του Συμβουλίου 17· κανονισμός 99/63 της Επιτροπής)
 4. Ανταγωνισμός — Δεσπόζουσα θέση — Επιχείρηση — Έννοια — Συλλογική δεσπόζουσα θέση — Έννοια (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρα 85 και 86)
1. Όταν, στο πλαίσιο προσφυγής στρεφόμενης κατά αποφάσεως της Επιτροπής που εφαρ-
μίζει κανόνες ανταγωνισμού της Συνθήκης, από τις αποδείξεις που διεξήγαγε το Πρωτο-

δικείο προκύπτει ότι το περιεχόμενο των εγγράφων που κοινοποιήθηκαν στις επιχειρήσεις κατά τη διοικητική διαδικασία παραμορφώθηκε, χωρίς αυτό να δικαιολογείται αντικειμενικά, το Πρωτοδικείο πρέπει να ελέγχει εξονυχιστικά τη φύση και την έκταση των αποδείξεων που δέχθηκε η Επιτροπή στην απόφαση.

2. Οι κάθετες σχέσεις πωλητού προς αγοραστή μεταξύ δύο παραγωγών, όταν αφορούν ένα προϊόν που κατασκευάζεται αποκλειστικά από τον ένα από τους παραγωγούς αυτούς, δεν αποτελούν, από μόνες τους, απόδειξη αθέμιτης οριζόντιας συμπράξεως.

Δεν αποτελεί τέτοια απόδειξη ούτε το γεγονός ότι οι συνδιαχειριστές ενός κοινού μέσου παραγωγής εναρμονίζουν την πρακτική τους, ώστε να αποφευχθεί να οδηγήσουν οι απολήψεις καθενός από αυτούς από την παραγωγή του μέσου αυτού σε κατάσταση αθέμιτου ανταγωνισμού.

3. Στο πλαίσιο του δικαστικού ελέγχου των πράξεων της κοινοτικής διοικήσεως ο κοινοτικός δικαστής μπορεί να ακυρώσει μερικώς απόφαση της Επιτροπής στον τομέα του ανταγωνισμού, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι έχει αρμοδιότητα να τροποποιήσει την επίδικη απόφαση. Η ιδιοποίηση μιας τέτοιας αρμοδιότητας θα μπορούσε, αφενός, να διαταράξει τη μεταξύ των θεσμικών οργάνων ισορροπία που προβλέπει η Συνθήκη και θα έθετε, αφετέρου, σε κίνδυνο τα δικαιώματα του αμυνόμενου, στερώντας από τις επιχειρήσεις που αφορά η απόφαση τις διαδικαστικές εγγυήσεις που προβλέπονται στους κανονισμούς 17 και 99/63.

Η ίδια η μερική ακύρωση προϋποθέτει ότι πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις. Πρέπει πράγματι ο δικαστής, αν σκοπεύει να προβεί σε μερική ακύρωση, να βεβαιωθεί προηγουμένως ότι το περιεχόμενο του διατακτικού της αποφάσεως, θεωρούμενο υπό το πρίσμα των αιτιολογικών της σκέψεων, μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο περιορισμού ως προς το καθ' ύλην, το προσωπικό ή το χρονικό πεδίο εφαρμογής του, κατά τρόπον ώστε να περιοριστούν τα αποτελέσματά του χωρίς εντούτοις να μεταβληθεί η υπόστασή του· ότι η απόδειξη της περιοριζόμενης με τον τρόπο αυτό παραβάσεως μπορεί να στηριχθεί σε επαρκή εκτίμηση της αγοράς που περιέχεται στην αιτιολογία της αποφάσεως, και ότι δόθηκε στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση ή στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις η δυνατότητα να απαντήσουν λυσιτελώς στη με τον τρόπο αυτό οριζόμενη αιτίαση.

4. Όπως και στο άρθρο 85 της Συνθήκης, η έννοια της επιχειρήσεως που αναφέρεται στο άρθρο 86 δηλώνει μια οικονομική μονάδα.

Δύο ή περισσότερες επιχειρήσεις μπορούν να κατέχουν δεσπόζουσα θέση κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης όταν δύο ή περισσότερες ανεξάρτητες οικονομικές ενότητες συνδέονται, σε μια συγκεκριμένη αγορά, με τέτοιους οικονομικούς δεσμούς ώστε, εκ του λόγου αυτού, να κατέχουν από κοινού δεσπόζουσα θέση σε σχέση με τους άλλους επιχειρηματίες της αγοράς. Αυτό θα μπορούσε ιδίως να συμβαίνει στην περίπτωση που δύο ή περισσότερες ανεξάρτητες επιχειρήσεις διαθέτουν από κοινού, βάσει συμφωνίας ή άδειας εκμεταλλεύσεως, ένα τεχνολογικό προβάδισμα που τους παρέχει τη δυνατότητα να συμπεριφέρονται σε σημαντική έκταση ανεξάρτητα έναντι των ανταγωνιστών, των πελατών τους, και τελικά των καταναλωτών.